

ADVENTNO Mladje

PRILOGA K REVIMI ŽUPNIJ DORNBERK IN PRVAČINA

advènt -ènta m, mest. ed. tudi advéntu (e é)
štirje tedni pred božičem „

Ali je advent res samo to, kar navaja portal Fran?
Za poglobljeno pripravo na praznik Jezusovega
rojstva je tukaj posebna priloga revije Mladje.
V njej boste našli vse za poglobljen adventni čas.

Adventne misli in vzpodbude

Danijel Kovačič

1. adventna nedelja

30. 11. 2025

“ Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v tebi.

Sv. Avguštin

”

Svet nam je ukradel advent. Oglašuje ga kot čas norih zabav, glasne glasbe, nepremišljenih nakupov in okraševanja. Le bežen pogled zadošča, da razumemo, da vse naštetu vodi le v nemir srca. Pa je res to vse, kar iščemo? Mar ne vsak izmed nas globoko v sebi hrepeni po miru? V letošnjem adventu odvrzimo vse nepotrebno in se osredotočimo Nanj, ki nam edini lahko podari mir.

2. adventna nedelja

7. 12. 2025

“ Pripravite Gospodu pot, zravajte mu steze!

Sv. Janez Krstnik

”

Sv. Janez Krstnik: »Pripravite Gospodu pot, zravajte mu steze!« (Mr 1,3) Glas največjega izmed prerokov je namenjen prav vsakemu izmed nas. Sprehodimo se skozi naša življenja, poiščimo ovire in krivine na naših poteh in jih zravnajmo, morda tudi z dobro sveto spovedjo.

3. adventna nedelja

14. 12. 2025

“ Radujte se in bodite veseli, ker se je naš véliki in dobri Bog učlovečil v telesu Device Marije in se tako približal vsem, ki so ubogi, zaničevani in revni, da bi zahrepeneli po nebeški hrani in da bi se obogatili z Njim.

Sveta Klara Asiška

”

Nekdo je dejal: »To, da je Bog tako ljubil človeka, da je sam postal človek je skoraj tako, kot da bi človek tako ljubil mravljjo, da bi sam postal mravljica, pa še neskončno več!« Si predstavljate, kako nas ima rad?! Mar ni to razlog za veselje?

4. adventna nedelja

21. 12. 2025

“ Dete Jezus naj bo zvezda, ki te vodi po puščavi sedanjega življenja.

Sveti pater Pij

”

Četrta svečka nam že jasno razsvetljuje pot, ki vodi v revno štalico Betlehema. V njej se skriva cilj našega življenjskega romanja.

BOŽIČNA DEVETNEVNICA (16.–24. december)

16. 12. 2025

“ Advent je čas, ko moramo prebuditi v sebi hrepenenje po Bogu. V tem svetu, ki ga preplavlja potrošništvo, je to čas, da si povrnemo okus za tišino, molitev in pričakovanje.
Sveti Janez Pavel II. ”

Priporočila svetnika so zelo jasna. Naj bo ta teden prepojen s tišino, molitvijo in veselim pričakovanjem.

17. 12. 2025

“ Ni pomembno, kaj delamo, ampak koliko ljubezni položimo v to delo.
Sv. Mati Terezija ”

Pripravimo jaslice v naših srcih z drobnimi deli, prepojenimi z ljubeznijo.

18. 12. 2025

“ Kristus ne prihaja, da bi nas sodil, ampak da bi nas ozdravil. Advent nas vabi, da odpremo vrata zdravniku naših duš.
Sveti Janez Krizostom ”

V tednu pred božičem je po vseh župnijah priložnost za sveto spoved. Prepustimo se zdravniku naših duš, da nas ozdravi. Tako bo na sveti večer Jezušček našel miren prostor v naših srcih.

19. 12. 2025

“ Družina, ki skupaj moli, ostane skupaj.
Sv. Janez Pavel II. ”

V teh dneh povabimo družino k poglobljeni skupni molitvi – tudi če je kratka in preprosta.

20. 12. 2025

“ Boga ljubimo tako, da mu pustimo, da nas ljubi.
Sveti Janez Vianney ”

Ne komplicirajmo – dovolimo, da nas Bog preprosto objame s svojo bližino.

21. 12. 2025

“ Pred dva tisoč leti je prišel Gospod v Betlehem in znova prihaja vsako leto, vsak dan v svoj novi Betlehem, v sveto rešnje telo in iz njega v srce vsakega kristjana, ki je dobre volje.
Božji služabnik Danijel Halas ”

Mar ni to dovoljšen razlog, da se, posebno v devetdnevnicu, pa tudi sicer, pogosteje udeležimo svete maše.

22. 12. 2025

“ Ker vidim Marijo povsod, ne vidim nikjer nobenih težav. ”
Sveti Maksimilijan Kolbe

Obrnimo se na našo nebeško mamo Marijo, ki je prva znanilka božiča in skupaj z njo stopimo proti Betlehemu.

23. 12. 2025

“ Ko se je prebudil iz spanja, je storil, kakor mu je naročil angel. »
(Mt 1,24)
”
Sv. Jožef v Svetem pismu sicer ne spregovori nobene besede.

Naj ne bo s praznikom, ki ga tako pričakujemo, konec tudi naših prizadevanj. Poskrbimo, da bo božič naš novi začetek, ko bomo tako kot sveti Jožef - iz sanj prešli v dejanja.

24. 12. 2025

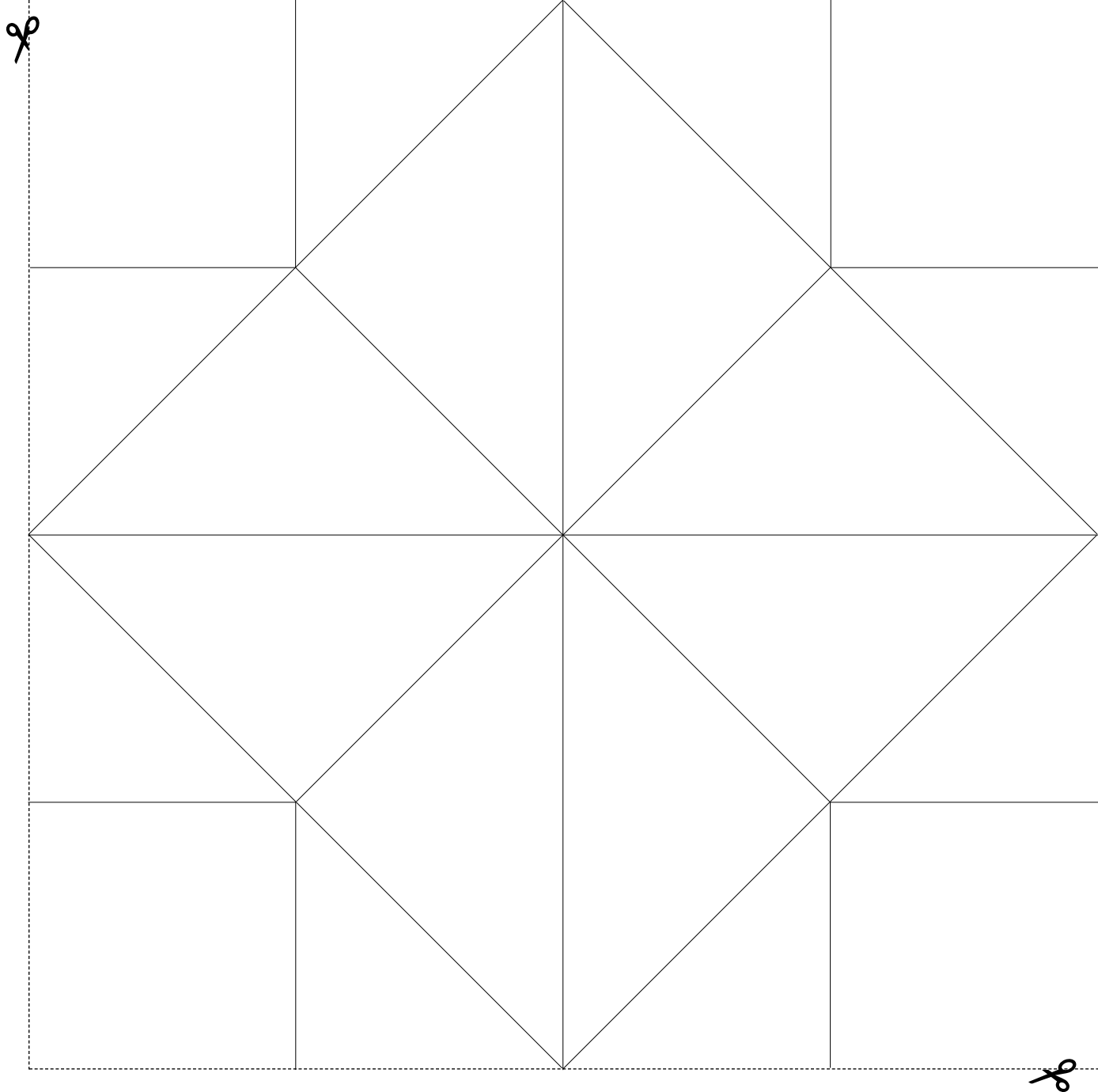
“ Pridi, Jezus, toliko ti imam za povedati, toliko bolečin zaupati, toliko želja, toliko obljub, toliko nad. Hočem te počastiti, o moj mali Jezus, poljubiti te na čelo, darovati se ti znova, za vselej. ”
Sveti Janez XXIII.

Zapis svetega papeža bi nam lahko služil kot čudovita molitev ob polaganju Jezuščka v domače jaslice na sveti večer. Ali morda med polnočnico, ko bomo Jezusa med svetim obhajilom prejeli v naša srca.

25. 12. 2025 – božič

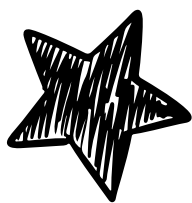
“ Kdo bi si mogel predstavljati večje ponižanje in večjo slavo hkrati? Bog postane otrok, da človek ne bi več dvomil o tem, da ga je Bog ljubil do skrajnosti. ”
Sveti Avguštin

Bog te neizmerno ljubi! Zazri se danes v drobno dete v jaslih in mu izroči svoje srce, naj ga on vedno varuje in vodi.

Mali origami velikih presenečenj

Papirnata igra čipčap je preprost origami, ki v sebi skriva majhne naloge, želje ali misli. Z nekaj prepogibi se iz navadnega lista spremeni v zabaven pripomoček za pogovor, druženje ali osebno rast. Izberi številko, odpri zavihke in odkrij, kaj se skriva v notranjosti – morda izziv, dobra misel ali drobno adventno presenečenje.

1

Skoči trikrat v zrak.

2

Naštej tri besede,
ki te spomnijo na božič.

3

Povej en vic

4

Povej mi nekaj lepega

Zakličiti:
Danes je rojen Jezus!

Objemi nekoga

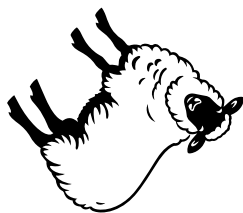
8

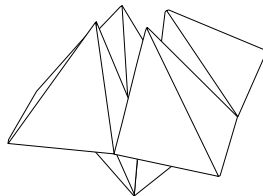
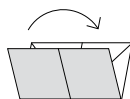
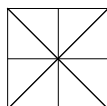
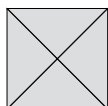
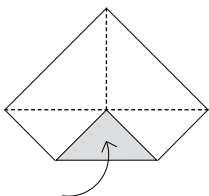
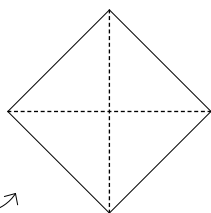
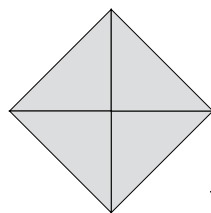
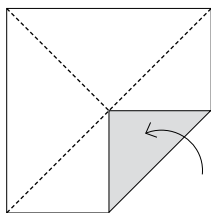
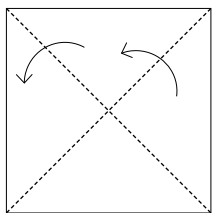
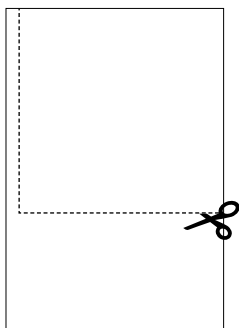
Pokaži s pantomimo
nekaj božičnega,
drugi pa ugibamo kaj je

Povej eno dobro
delo ki ga lahko
še danes naredimo

5

6

V družini pripravimo prostor za Novorojenega

Anja Purgar

Adventni čas je čudovita priložnost, da se kot družina ustavimo, umirimo in skupaj pripravimo svoja srca na Jezusovo rojstvo.

Družine vabimo, da vsako adventno nedeljo sprejmete preprost izziv, ki vas bo povezal in pomagal, da boste še globlje doživeli pričakovanje Jezusovega rojstva.

1. adventna nedelja **Skupna večerna molitev ob adventnem venčku**

Prvi izziv traja ves adventni čas. Dogovorite se, kaj boste vsak večer molili ob prižgani svečki na adventnem vencu. Če venčka še nimate, ga pripravite čim prej, da bodo večerne molitve še lepše. Zvečer se zberite pri mizi, določite, kdo bo prižgal svečko in prisluhnite ali preberite zgodbo iz Misijonskega središča Slovenije. Lahko sledi pogovor o slišanjem ali preprosta skupna molitev, pri kateri vsak družinski član pove eno prošnjo in eno zahvalo za ta dan.

2. adventna nedelja **Obiščite nekoga, ki je sam, bodite kot sveti Miklavž**

Pomislite, kdo v vaši župniji ali okolici je morda osamljen ali ostarel. Obiščite ga in mu pripravite majhno presenečenje – spečene piškote, voščilnico ali zanj narišite risbico. Naj vaše drobno dejanje prinese toplino in nasmeh, tako kot to vsako leto prinaša sveti Miklavž.

3. adventna nedelja **Načrtujte letošnje jaslice**

Ste že kdaj vnaprej razmislili, kako bodo letos videti vaše jaslice? Tokrat imate odlično priložnost, da skupaj načrtujete: kdo bo skrbel za postavitev, kdo za figure, kdo za ozadje?

Naj priprava jaslic postane priložnost za pogovor o pomenu Jezusovega rojstva in miru, ki ga prinaša v naša srca.

4. adventna nedelja **Podarite besedo ljubezni**

Pripravite božično voščilo za nekoga, ki ga že dolgo niste obiskali ali poklicali – sorodnika, soseda ali prijatelja. Zapišite nekaj toplih besed ali ga pokličite in mu povejte, da mislite nanj.

Ljubezen, izražena v preprostih besedah, je najlepše darilo, ki ga lahko podarimo – in s tem v srce drugega prinesemo Jezusa.

Pojdimo na Taizé! Letos v Pariz!

Nuša Velišček

Skupnost Taizé je ekumenska krščanska skupnost, ki je znana po svojem poudarku na molitvi in sožitju med različnimi krščanskimi tradicijami. Eden izmed najbolj prepoznavnih projektov skupnosti je vsakoletno Evropsko mladinsko srečanje, ki običajno poteka med 28. decembrom in 1. januarjem v enem izmed evropskih mest. Letos bo to srečanje gostil Pariz.

Osnovne informacije:

- **Datum:** 28. december 2025 – 1. januar 2026
- **Mesto:** Pariz in celotna regija Île-de-France
- **Udeleženci:** mladi od 18 do 35 let

Cilji in duh srečanja:

Srečanje bo potekalo v duhu molitve, prijateljstva, medsebojne dopolnitve in iskanja enotnosti med kristjani. Taizé pogosto govori o popotovanju zaupanja na Zemlji, kar pomeni zaupanje v Boga, človeštvo in v našo sposobnost graditi skupnost, spravo in dialog. Pariško srečanje bo tudi priložnost, da se udeleženci spoznajo z lokalnim življenjem v Parizu, z verskimi iniciativami, kulturnim okoljem in z globalnimi perspektivami mladih kristjanov.

Kaj pričakovati?

Udeleženci se bodo lahko vključili v različne delavnice (na primer o družbeni pravičnosti, ekologiji, dialogu, veri in duhovnosti) ter srečevali pri manjših skupinah za pogovor, soočenje in izmenjavo izkušenj. Bistven del je tudi povabilo k pričevanju. Ljudje, ki na različne načine živijo svojo vero, bodo delili svoje zgodbe in izkušnje.

Posebni trenutki, ki jih ne smeš zamuditi:

- Prehod iz starega v novo leto bo proslavljen skupaj z vsemi udeleženci v Parizu.
- Molitve v velikih cerkvah Pariza (npr. katedralah ali pomembnih cerkvenih zgradbah) kot del praznovanja

Praktične informacije za udeležence:

- Prijava: udeleženci morajo oddati prijavo preko spletne strani Taizé.
- Udeleženci bodo nastanjeni v župnijah, verskih skupnostih in drugih gostujočih mestih.
- Dostop do informacij: organizatorji posodablajo spletno strani (Taizé, Taizé Paris, lokalne strani) z novicami, zemljevidi, urniki in navodili za udeležence.

Zakaj se udeležiti?

- To je priložnost, da se srečaš z mladimi iz celotne Evrope.
- Je trenutek za duhovno okrepitev, tišino, molitev in poglobitev vere.
- Ponuja možnost refleksije o svojem življenju, vlogi v družbi in poslanstvu.
- Vključuje tudi kulturne, družbene vidike.

Na božič smo se pripravljali, zato smo ga tudi globlje doživeli

Metka Šinigoj

Na advent in božični čas imava zelo lepe spomine. To je bil čas dolgih večerov, ko smo se z družino zbirali ob molitvi. Čeprav je bil zunaj mraz, nam je bilo pri srcu toplo.

Justina: Odraščala sem na Planini nad Ajdovščino. Spominjam se, kako sem kot trinajstletno dekle vstala zelo zgodaj, da sem po novozapadlem snegu peš gazila do pol ure hoda oddaljeno cerkev k zornicam, ki so bile ob 6. uri zjutraj. Nič nam ni bilo težko. Zelo rada sem sodelovala tudi kot pevka. Lepo nam je bilo, ko smo hodili od hiše do hiše in ob jaslicah prepevali božične pesmi. Doma smo pridelali jabolka in hruške. Ampak tisti sadeži, ki nam jih je prinesel sv. Miklavž, so imeli posebno vrednost. Vedno je bila pa tudi šiba poleg, v poduk.

Anica: V adventnem času smo vsak večer molili rožni venec. Oče je bil zelo veren in spominjam se, kakšen vtis je na otroke naredil s tem, da je med molitvijo klečal. Tako smo poleg njega poklekali tudi otroci. On nedeljal smo hodili k maši, peš in v vsakem vremenu. Popoldne pa še k molitvi in litanijam. Tudi do Črnič smo včasih pešali.

Sv. Miklavžu smo nastavili krožnike na okensko polico. Mama je poskrbela, da je šla prej v Italijo. Čeprav nas je bilo osem otrok, je vse obdaril s kakšno posebno malenkostjo.

Pred prazniki smo vedno temeljito počistili hišo, poribali tla in poskrbeli, da je tudi v kuhinji dišalo bolj kot ponavadi. V naši peči smo spekli tudi osem hlebov kruha hkrati. Tudi druge gospodinje iz soseske so prinesle speč k nam. Niso imele vse potice enako nadeva in jajc, odvisno, koliko je bilo v kakšni hiši na razpolago.

Izredno lepe spomine imam na nekatere župnike iz časov mojega otroštva, še posebno na gospoda Rejca. Kako nas je znal pritegniti! Nepozabno slovesen je bil tudi njegov pogreb.

Moj stric je bil redovnik, dve moji teti pa kuharici in gospodinji v različnih župniščih. Vedno, kadar je bila pri njih

Anica in Justina Lisjak

kakšna slovesnost, praznik ali misijon, me je teta poklicala, da sem ji šla pomagat pripravljat, čistit in kuhat. Na tak način sem prisostvovala tudi na mnogih srečanjih, duhovnih obnovah in nagovorih, s čimer sem tudi sama poglobljala vero in duhovno rasla.

Ko so me jezuiti vprašali, če bi bila tudi jaz pripravljena služiti kot kuharica v župnišču, sem z veseljem sprejela to poslanstvo. Največ časa sem kuhala v Portorožu, pri gospodu Prelcu. On je zelo rad sprejemal ljudi. V župnišču je živela tudi njegova sestra Kristina in vedno še kakšen ostareli duhovnik ali kdo, ki je prišel na dopust. V Dornberku, pri gospodu Vrtovcu, sem bila kuharica pet let.

Župnijske gospodinje smo vedno poskrbele, da je bilo kosilo na božič bolj slavnostno. Najprej je bila dobra goveja juha, nato pa kos mesa in razne zelenjavne prikuhe. Tudi popoldne so v župnišče vedno prišli obiski, ki sem jih z veseljem postregla. Seveda ni bilo božiča brez potice. Ampak kljub vsemu smo se zavedali, da obložena miza ni bistvo praznika.

Skromno, a prisrčno

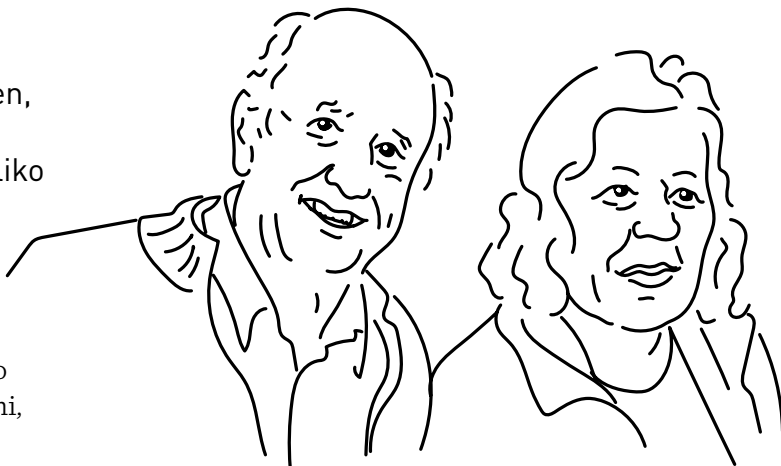
Metka Šinigoj

Adventni in božični čas v najinem otroštvu je bil seveda zelo drugačen, kot je danes. To je bil res čas pričakovanja, čeprav je bilo vse veliko bolj skromno in manj kičasto.

Otroci smo se zelo veselili noči, ko je naše domove obiskal sv. Miklavž. Darila, ki smo jih dobili, so bila skromna: suho sadje, orehi, rožiči, lešniki. Najbolj imenitno je bilo, če smo dobili kakšen bonbon. Svetleče papirčke, v katere so bili zaviti, smo celo leto hranili in iz njih naredili lesketajoče se okraske za božično drevo. Zjutraj, pred poukom, smo hodili k zornicam. Ni nam bilo težko, čeprav smo morali vstati bolj zgodaj.

Na sveti večer se je cela družina zbrala pri večerji. Večerja ni bila zelo razkošna, ponavadi smo jedli »šelnovo župo« in »bleke s putrom«. Po večerji smo molili pri jaslicah in peli božične pesmi. V naših krajih ni bilo navade blagoslovljati hiše s kadilom. Čeprav smo morali na božični dan v šolo, nas je bilo pri polnočnici vedno veliko otrok.

Dragica: Tudi za pripravo jaslic smo se zelo potrudili. Nabrali smo mah in kakšno primerno »čulo«. Za drevček smo imeli brin, bor ali smreko. Dan pred božičem smo z bratom in sestrama takoj po pouku začeli z delom. Figurice za jaslice so bile sprva iz kartona. Spomnim se, da je mama pred božičem v Šempetru v pekarni kupila okrašene piškote, ki jih je izdelovala njena prijateljica. Tudi te smo obesili. Jaslice smo imeli v »kambri«, to je v dnevni sobi. Tam ni bilo ogrevanja, zato sta mah in drevček dolgo ostala sveža. Ko je šel mimo dan svetih treh kraljev, nam je bilo dovoljeno pojesti piškotne okraske, saj bi se drugače preveč navlažili.

Dragica in Slavko Kovačič

Slavko: Ovčke za jaslice smo izdelovali iz gipsa s pomočjo kalupa. Živo se spominjam, kako sva se s sestro Reziko 24. decembra l. 1963 z avtobusom odpravila v Ljubljano. V trgovino Nama sva šla nakupit zimske plašče in jakne zase in za mlajše brate. Predvideno je bilo, da se vrneva pred svetim večerom, ampak tistega dne je bila huda poledica in avtobus je iz Ljubljane vozil veliko več ur. Na Cesti pri Ajdovščini zaradi ledu ni mogel več nadaljevati vožnje. Morala sva izstopiti in celo noč pešačiti proti domu. Tako sva na žalost ostala brez polnočnice. Domov sva se vrnila šele na božično jutro.

Po poroki sva z Dragico deset let živela v Franciji, v Parizu. Tudi tam smo ohranjali naše običaje. Za božični večer smo vedno šli k polnočnici, na božič pa imeli božično kosilo skupaj s sorodniki in prijatelji. V Franciji je bila navada, da vsak gost prinese darilo z zapisanim imenom obdarovanca in ga položi pod drevček.

Bistvo praznikov ni v blišču lučk in okrašenih ulic. Vsega tega je bilo po velikih mestih preveč že pred petdesetimi leti. V današnjem času se vse bolj vsiljuje »veseli december« – čas zabav, nakupovanja, z razsvetljenimi ulicami po mestih in vaseh. Vse je napeljšano tako, da nas bolj vznemirja kot umirja. Na koncu praznikov smo pa utrujeni in prazni.

Božični čas skozi življenjska obdobja

Aleksandara Lisjak

Moji prvi spomini na pričakovanje božiča me popeljejo v toplo izbo. Na krušni peči, ob lučkah, ki se svetijo nad glavo kipa Marije, molimo rožni venec. Jaz kot najmlajša lahko na peči ležim, ostali sedijo in molijo. Posebno vneto sem molila takrat, ko je mama dodala besede:

» Na čast svetemu Miklavžu«, kar sem jaz razumela, da prosimo, da bi nam Miklavž veliko prinesel. In res nam je. Stvari, ki se dobijo samo v nebesih. Čez cel advent, po Miklavžu, se mi je molitev rožnega venca vlekla. Včasih sem zaspala. Bil pa je prijeten čas pričakovanja praznovanja božičnih praznikov, postavljanja jaslic, čiščenja in blagoslova doma.

V mladih letih smo se o pomenu adventa veliko pogovarjali v mladinski in kasneje študentski skupini. Duhovnika Vinka Kobala smo poskušali podučiti, da ni čisto nujno, da se je Jezus res rodil 25. decembra in da so cikli cerkvenega leta "kar nekaj". Pa nam je lepo razložil, da smo ljudje bolj živi, če pripadamo skupnosti in da so te »ceremonije« potrebne za človekovo osebno rast.

Po poroki smo v naši Lisjakovi družini pred vsakim adventom pripravili adventni venček. Otroci so uživali, ko je vsak teden gorelo več svečk. Imeli smo razpored ugašanja sveč po molitvi. Vsako leto sem se jezila, ker so se otroci igrali z voskom ob sveči. Glede na starost otrok sem izbirala zgodbe, ki so nas učile, kako biti boljši človek, kako pripravljati jaslice srca za Jezusovo rojstvo.

V najlepšem spominu mi je ostal eden zadnjih skupnih adventov, kjer smo sodelovali v akciji 25 km do Božiča. Založba Salve prinaša edinstveno priložnost, da praznične priprave naredimo še bolj posebne. 25 km do Božiča je popolna aktivnost za družine, skupine in posameznike, ki želijo v prazničnem času najti mir in povezati svoje srce z najlepšimi vrednotami. Kako deluje? Vsak dan prehodite en kilometer in ob tem izpolnjujete izzive, ki vam bodo pomagali stopiti bližje k Jezusovemu rojstvu. To je čas za odložitev vsakodnevnih obveznosti, za gradnjo odnosov in za pripravo na božič. Nismo opravili vseh kilometrov, smo se pa kot družina povezali v skupnem reševanju izziva.

Otroci rastejo in so vedno več zdoma. Želim si, da bi lahko letošnji advent preživela z ljudmi, ki se zavedajo pomena duhovne dimenzije praznikov, si želijo duhovno napredovati, iščejo pot do sočloveka in Boga, še posebno, če nas povezuje ista streha.

Premišljujem o adventu.

Laura Zorn

Čeprav je šele začetek jeseni. Pri tridesetih stopinjah. Ko je večina listov v lipovem drevoredu še zelenih. Ne duha ne sluha o božičnem razpoloženju, z izjemo nekaterih nakupovalnih centrov, kjer lahko kupite že prve okraske.

Ampak navdihnilo me je nekaj drugega ...

Je že mogoče, da se dnevi krajšajo od konca junija naprej, vendar se šele jeseni res vidi, kako kratek je postal dan. Zjutraj se zbudimo še v mraku in odhajamo v šolo ali na delo. Veter že bolj glasno zavija okoli vogalov hiš in zvečer nebo gori v barvah sončnega zahoda. Potem pride zima in z njo še krajši dnevi. Zbudimo se v trdno temo. Včasih se cel dan zdi bolj kot podaljšek noči, nikakor kot nov dan. Turobno vzdušje, ki se ga nalezejo vsa živa bitja.

Kako drugače od tistih lepih dni, ko naša vas živi z ropotom prometa in dela. Z otroškim smehom med igro, klepetanjem družbe, proslavljanjem posebnih priložnosti na prostem. Takrat se lovi vsak sončen in suh dan, da se lahko postori še to in ono. Čas pa mineva tako hitro, da je ura, dan, teden, mesec in leto okoli prej, kot bi uspel treniti z očesom.

In zdaj smo tukaj. Pri koncu leta. Do sedaj so nas bremenili telesni napor in skrbi, ali bo vse postorjeno pravočasno. Mlado življenje se je z začetkom novega študijskega leta preselilo iz vasi v večja mestna središča, doma pa se iz naravnih

okolij vedno bolj pomikamo v notranjost hiš in stanovanj.

Začelo se je obdobje drugačnega dela in pa tudi pričakovanja. Čakamo nov začetek.

Tako kot potrebuje počitek narava, tako ga potrebujemo tudi mi. To obdobje mirovanja ali mrtvila (kot ga nekateri pojmujejo) je ravno tako pomembno, kot je pomembno dobro preorati njivo ali vrt, pravočasno posejati semena in posaditi sadike ali ustrezno obrati in shraniti vse plodove.

Samo na dobrih temeljih se lahko dobro gradi in ti, na zunaj mrtvi meseci, so priložnost za utrjevanje le teh. Sprašujem se, kako jaz osebno skrbim za svoje temelje. Si vzamem dovolj časa, da jih pregledam in popravim? Še kamen ni kos večnosti, kako bodo torej moji temelji lahko ostali trdni brez vzdrževanja?

Ampak časa tudi v obdobju mirovanja pogosto ni. Poiščem si novo zaposlitev, omislim drugačen hobi, z zaključkom urejanja okolice se lotim preurejanja notranjosti hiše, usmerim se v odkrivanje

svoje duhovne poti, pa da sploh ne omenim vseh predšolskih, šolskih in obšolskih dejavnosti, predslužbenih, službenih in poslužbenih obveznosti. Seveda se vmes ne pozabim vsake toliko pritožiti, kako nimam časa za nič in kako naporno je vse skupaj. Da je že kar malo preveč. Tega sicer ne morem trditi za vse, ampak pri sebi sem začela opazovati zanimiv paradoks: več kot bom delala, več dela si bom poiskala in obratno: manj kot bom delala, manj se mi bo dalo narediti še tisto nekaj malega. Po domače povedano bom kot deloholik umrla med delom, kot lenuh pa od brezdelja. In katera od teh dveh možnosti je prava?

Veliko posameznikov je skozi vso zgodovino svarilo pred brezdeljem, prekomerno delo in veliko število dejavnosti ter požrtvovalno angažiranost pa so vsi hvalili. Ampak tudi to je ekstrem, ki me oropa miru, tišine, možnosti, da se srečam sama s sabo, s svojimi šibkostmi in strahovi, pa tudi močnimi področji in izjemnimi sposobnostmi. Tudi tako zapravim možnost obnoviti svoje temelje, ker pač nimam časa.

A življenje bo v vsakem primeru teklo naprej. Ujeta v svoje delo ali brezdelje ne bom opazila, kako čas mine, dokler v nekem trenutku ne bo neizbežno nastopil konec.

Bom pravočasno postorila vse potrebno? Si bom takrat drznila pomisliti na nov začetek? Kaj bo sploh takrat res pomembno? Zaenkrat mi ostane samo upanje, da imam do pravega, neizogibnega konca morda še nekaj časa. Da lahko zdaj začnem z nečim krajšim. Z nečim lažjim. Z nečim, kar se morda ponovi vsako leto in imam zato več kot samo eno priložnost.

Bi morda lahko začela z adventom? S pričakovanjem? Z začetkom majhnega konca, ki obljublja nov začetek?

Pravijo, da nam Bog nikoli ne neha dajati novih priložnosti. Kaj pa, če nam je dana samo ena priložnost, ki v resnici nikoli ne mine, dokler smo živi?

Bi jo na tak način živela kako drugače?

Paneton

Italijani za božič pripravljajo zelo rahel sadni kruh, Primorci ga zelo dobro poznamo. Pa ga znamo tudi sami pripraviti?

Sestavine

650 g posebne moke za kolače
50 g svežega kvasa
2,5 dl mleka
ščep nastrganega muškarnega oreška
100 g raztopljenega masla
150 g sladkorja
150 g rozin
pol žličke soli
6 rumenjakov
1 jajce
malo ruma ali drugega alkohola za namakanje rozin
150 g kandiranega sadja
lupina ene limone

150 minut

80 minut

1.

Moko večer pred peko postavimo na pult, da se segreje na sobno temperaturo. Presejemo jo, da se med zrnca ujame zrak in tako je kolač še bolj rahel.

2.

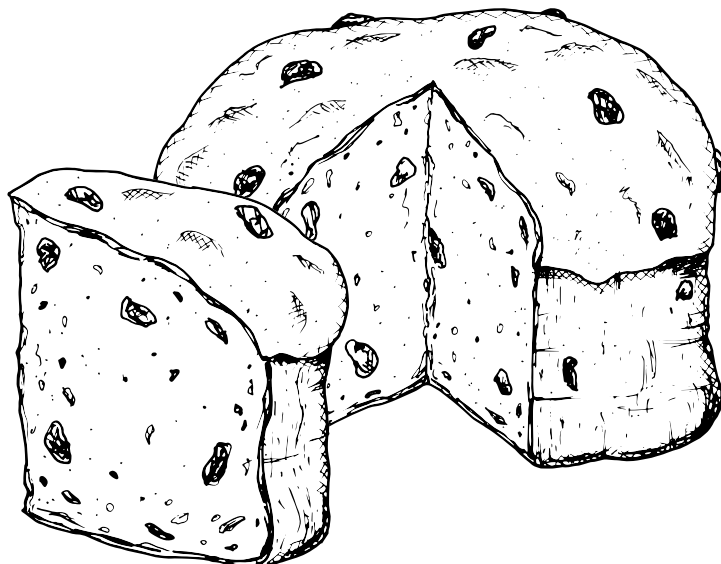
Medtem ko kvas vzhaja, operemo rozine v vroči vodi, odcedimo in prelijemo z rumom. V mešalniku stepemo sladkor in rumenjake ter eno jajce. Počasi dodajamo kvas. Nato vmešamo sol in maščobo.

3.

Dodamo preostalo moko in zgnetemo mehko testo. Gnetemo ga nekaj minut, da postane voljno. Če se delajo mehurji, je najboljši. Z rokami bomo težko gnetli, zato raje uporabimo mešalnik. Na koncu testo toliko pomokamo, da ga z rokami oblikujemo v lep, mehak hlebček in ga pokrijemo s prtičem.

4.

Testo postavimo na toplo, lahko v pečico, segreto na 40 stopinj Celzija za 40 minut. Počakamo, da podvoji svojo prostornino. Vzhajano testo stresemo na pomokano desko in raztegnemo. Rozinam odlijemo rum in jih dodamo testu. Dodamo še kandirano sadje in nastrgano lupino ene limone. Pregnetemo in oblikujemo v kepo. Če je testo zelo mehko, ga malce pomokamo.

5.

Visok lonec premera 18 cm namažemo z maslom in obložimo s papirjem za peko. Kepo testa položimo v oblepljen lonec in pokrijemo s prtičem. Naj vzhaja toliko, da testo gleda par centimetrov iz lonca, to je skoraj celo uro.

Pozor!

Za paneton je izbira prave moke bistvenega pomena. Pazimo, da uporabimo namensko moko za domače pecivo, ki vsebuje mešanico sort pšenice, ki vsebujejo več glutena.

6.

Pečico ogrejemo na 180 stopinj Celzija. Površino testa križno prerežemo. Nič hudega, če upade. Paneton položimo v pečico na spodnjo rešetko in pečemo 20 minut, nato temperaturo znižamo na 160 in pečemo 50 minut. Vmes kolač pokrijemo s folijo, da ne bi preveč potemnel. Pečico ugasnemo in pustimo paneton v njej še 10 minut. Iz lonca ga vzamemo čez 10 minut in zvrnemo na rešetko ter pustimo, da se ohladi.

Kateri film si boste pa vi ogledali?

Laura Zorn

Za tokratno, adventno obarvano prilogo revije Mladje, sem prejela prav posebno nalogo. Ogledati in oceniti bi morala en božični film.

Z veseljem sem se lotila prvega dela naloge in si ga ogledala. Zataknilo se je pri oceni. Vizualno privlačen film me je pustil z občutkom, da ne vem, kam točno sem zavrgla dobro uro časa (kolikor je trajal film). Zato sem urednico prosila za dovoljenje, da si sama izberem drugi božični film, ki bi ga lahko iskreno priporočila v ogled. In tukaj sem naletela na novo težavo: med vsemi božičnimi filmi ne morem kar tako izbrati samo enega, ki ga ne bi vsi poznali na pamet, da bi pa hkrati odražal lepo zgodbo pričakovanja in božiča. In spustila sem se v globoko

»zajčjo luknjo« božičnih filmov in na koncu presodila, da božič pomeni vsakemu nekaj drugega. Zato je pred vami kratek seznam božičnih filmov, med katerimi so nekateri dočakali že precej božičev, drugi sploh ne govorijo o romantičnem božiču v toplih hišah in objemu ljubljenih, tretji na prvi pogled spodbujajo bolj komercialni pogled na božič, pa vseeno nosijo lepo življenjsko sporočilo. Vzemite si torej nekaj časa skupaj z družino, družbo ali na samem in se prepustite predstavi božičnega duha skozi tuje oči.

Dobiva se v St. Louisu

Meet Me in St. Louis
1944

Ameriški božični muzikal o družini Smith, ki se v letu 1903 pripravlja na prihod svetovne razstave v njihovo domače mesto. A vse lepe načrte prekine očetova napoved, da se družina seli v New York prav v času božiča. Torej, ravno takrat, ko sestra Smith začneta odkrivati lepote mladega življenja.

Čudovito življenje

It's a Wonderful Life
1946

Glavni lik zgodbe, George Bailey, se znajde v hudi življenjski stiski in razmišlja o samomoru. Na priprošnjo vseh njegovih domačih se z neba spusti prav poseben angel in Georgu pokaže, kakšen bi bil svet brez njega. Šele takrat George sprevidi, da življenja drugih ne bi bila boljša, če njega samega ne bi bilo v njih.

Čaroben božič

One Magic Christmas
1985

Ginny Grainger je kot mama dveh otrok obremenjena z življenjskimi težavami in negotovostjo. A noben drugi čas v letu ni hkrati tako obremenjujoč in tako čaroben kot je božični čas. Angel Gideon Ginny popelje na čarobno potovanje, kjer vidi, kako dragocena sta ljubezen in vera v dobro.

Polarni vlak

The Polar Express
2004

Fant, ki je "že prestar", da bi verjel v Božička, doživi nepozabno dogodivščino, ko ga na božični večer pobere čarobni vlak, namenjen na Severni tečaj. Na poti sreča otroke z različnih koncev sveta, preizkusi svoj pogum in na koncu spozna, da je vera tista, ki daje čarobnost življenju.

Čudež na 34. ulici

Miracle on 34th Street
originalen 1944, novejša verzija 1994

Srčna zgodba o možu, ki zase trdi, da je pravi Božiček, in deklici, ki znova najde vero v čudeže. Pa tudi o tem, kako skozi sodni proces in različne preizkušnje dokazati, da božični čudeži obstajajo. Samo eno velja: pomembno je verjeti, četudi dokazov ni.

Veseli božič

Joyeux Noël
2005

Zgodba v ospredje postavi resničen božični čudež premirja v letu 1914 na fronti prve svetovne vojne. Vojaki iz sovražnih jarkov za trenutek odložijo orožje in skupaj praznujejo božič. Pesem, molitev, deljenje hrane – vse to prinese toplino v najtemnejše čase, daleč proč od varnega in toplega zavetja doma.

Kapa

2022

Prvi slovenski celovečerni božični film predstavlja skupno popotovanje Filipa in Lučke, ki bi rada ujela Božička in ga prepričala, da uresniči njuni največji božični želji. Vprašanje je samo, kaj zares pomaga, ko si žrtev medvrstniškega nasilja, ko imaš vse na tem svetu, razen pristnega časa s svojimi starši, ko tvojo družino uničuje alkoholizem, ko na božično noč zaspis sredi Ljubljane in se naslednji dan vrneš v sirotišnico v policijskem avtomobilu.

Naj božič zasije iz jasli

Advent je že tu in naše ulice bodo kmalu spet zasijale v tisočerih lučkah. Super, komaj čakamo!

A letos vas vabimo k nečemu malce posebnemu: poleg lučk s katerimi bomo okrasili naše domove dodajmo še **jaslice** – tisti mali, preprosti prizor, ki nas spomni, zakaj sploh praznujemo božič.

Naj ne sveti samo lučke, ampak tudi **On, ki prihaja iz jasli**, ki je luč miru, bližine in upanja.

Jaslice pred domom, na oknu ali na vrtu lahko postanejo drobno znamenje, ki mimoidočemu tiho zašepeta: “Bog prihaja med nas.”

Skupaj lahko poskrbimo, da naše vasi ne bodo le lepo okrašene, ampak tudi **duhovno žive** – kraj, kjer se čuti toplina božiča.

Prinesimo ven svojo ustvarjalnost, igrivost in adventno pričakovanje. Naj zasijejo jaslice!

Adventno Mladje • priloga k reviji župnij Dornberk in Prvačina • Urednika Nuša Velišček in Luka Purgar • Odgovorna oseba Boštjan Toplikar • Oblikovanje Luka Purgar • Lektura Lucija Kovačič • Tiska-media d. o. o. • Naklada 300 izvodov

V prilogi so sodelovali: Danijel Kovačič, Anja Purgar, Metka Šinigoj, Aleksandra Lisjak, Dragica in Slavko Kovačič, Anica in Justina Lisjak, Nuša Velišček, Laura Zorn, Luka Purgar, ŽPS Dornberk, KS Dornberk • Ilustracije Luka Purgar, freepik.com, envato.com • Naslovnica freepik.com